

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2015 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodnicząca:	<i>Członek GKO:</i>	Iwona Bendorf-Bundorf (<i>spr.</i>)
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Ireneusz Piasecki
	<i>Członek GKO:</i>	Klaudia Stelmaszczyk
Protokolant:		<i>Anna Jedlińska</i>

przy udziale zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Pawła Laudańskiego**,

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach: 18 czerwca i 3 sierpnia 2015 r., odwołania Obwinionego (...), zam. (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Bydgoszczy z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt: RIO/KO/4111/38/2014, którym uznano Obwinionego (...) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Starosty (...) - winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 17 ust. 1b pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, (cytat z sentencji orzeczenia) „polegającego na udzieleniu w dniach 12 grudnia 2011 r. oraz 19 stycznia 2012 r. zamówień publicznych na prowadzenie obsługi prawnej wykonawcom, którzy nie zostali wybrani w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych.”

oraz wymierzono Obwinionemu karę upomnienia i obciążono kosztami postępowania,

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r.

poz. 1529) – zwanej dalej ustawą, uchyła zaskarżone orzeczenie w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Bydgoszczy.

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia środek zaskarżenia nie przysługuje.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 30 marca 2015 r. Obwiniony (...) wniósł odwołanie do Głównej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych od orzeczenia wydanego w dniu 24 lutego 2015 r. przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych, sygn. RIO/KO/4111/38/2014.

Zaskarżonym orzeczeniem Komisja I instancji uznała Pana (...) winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych, polegającego na udzieleniu, w dniach 12 grudnia 2011 r. oraz 19 stycznia 2012 r., zamówień publicznych na prowadzenie obsługi prawnej wykonawcom, którzy nie zostali wybrani w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych i wymierzyła Obwinionemu karę upomnienia oraz zobowiązała do zwrotu - na rzecz Skarbu Państwa - kosztów postępowania w wysokości 291,71 zł.

Wnoszący odwołanie podniósł, iż orzeczenie to powinno zostać uchylone w całości, jako niesłuszne, a Obwinionego należy uniewinnić. Wnioskował także o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z postanowienia Prokuratury Rejonowej w (...), na okoliczność umorzenia śledztwa z powodu braku znamion czynu zabronionego.

W uzasadnieniu wniosków odwołujący wskazał, iż wydane wobec niego orzeczenie jest niesłuszne. Podniósł, że prowadzone postępowanie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych, obejmujące zarzuty popełnienia czynów zaniechania wyboru wykonawców umów o zamówienie publiczne w trybie przepisów o zamówieniach publicznych, wszczęte zostało po złożeniu zawiadomieniu przez Prezesa Regionalnej Izby Obrachunkowej w Bydgoszczy Nr 4111 z dnia 29 września 2014 r. w wyniku ustaleń kontroli gospodarki finansowej udokumentowanej protokołem kontroli nr RIO/KF/15/2014 z dnia 2 czerwca 2014 r.

W dacie wszczęcia postępowania przez Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych, ówczesny Starosta (...) złożył do organów ścigania zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia

przestępstwa przekroczenia uprawnień poprzez zawarcie umów o świadczenie usług prawniczych dla Starostwa (...).

Postępowanie (śledztwo) w sprawie przekroczenia uprawnień przez byłego Starostę (...), sygn. (...), wszczęła i prowadziła Prokuratura Rejonowa w (...).

Wnoszący odwołanie podniósł, iż w związku z wszczęciem śledztwa a jednocześnie wszczęciem postępowania w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych zaistniała bezwzględna przesłanka do zawieszenia postępowania o naruszenie dyscypliny finansów publicznych, zgodnie z art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529) – zwanej dalej uondfp, albowiem zarzucane czyny były tożsame i mogły stanowić zarówno czyn kwalifikowany jako czyn zabroniony z art. 231 § 1 kk jak również czyn z art. 17 ust. 1b pkt 1 uondfp.

Obwiniony podniósł, iż w razie wszczęcia postępowania karnego, karnego skarbowego albo postępowania w sprawie o wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, uprzednio wszczęte przez rzecznika dyscypliny finansów publicznych postępowanie wyjaśniające powinno być obligatoryjnie zawieszane. Jak można wywieść z odwołania, zaniechanie zawieszenia postępowania o naruszenie dyscypliny finansów publicznych stanowi podstawę do uchylecia orzeczenia wydanego w postępowaniu w I instancji z powodu naruszenia praw Obwinionego.

Do odwołania dołączona została kopia postanowienia o umorzeniu śledztwa sygn. (...) wydanego przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w (...).

Główna Komisja Orzekająca, na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, rozważyła zarzuty zawarte w odwołaniu.

Stan faktyczny niniejszej sprawy wskazuje, iż w dniu 24 lutego 2015 r. wydane zostały jednocześnie dwa akty w sprawie Pana (...), tj. postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w (...) oraz zaskarżone orzeczenie Regionalnej Komisji Orzekającej.

W obu zakończonych (nieprawomocnie w tej dacie) postępowaniach poddane ocenie zostały zarzuty dotyczące zawarcia umów - z wykonawcami usługi o świadczenie obsługi prawnej w Starostwie Powiatu (...) - w dniu 12 grudnia 2011 r. oraz w dniu 19 stycznia 2012 r.

Zawarcie umów o świadczenie usług z pominięciem obowiązku wyboru wykonawcy zgodnie z przepisami o zamówieniach publicznych może wypełnić znamiona czynu

karalnego, kwalifikowanego z art. 231 § 1 kk, dotyczącego przekroczenie uprawnień przez funkcjonariusza publicznego lub działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego w wyniku niedopełnienia obowiązków. Natomiast zgodnie z art. 17 ust.1b pkt 1 uondfp, naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest udzielenie zamówienia publicznego wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych .

W opisanym stanie faktycznym istotne do rozstrzygnięcia, zgodnie z wnioskiem odwołującego, jest to, czy Komisja I instancji, a wcześniej Rzecznik I instancji, posiadali wiedzę o równoczesnym prowadzeniu śledztwa przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w (...) i czy nastąpiło w tej sprawie zawinione oraz świadome zaniedbanie skutkujące naruszeniem przepisów dotyczących obowiązku zawieszenia postępowania.

Zawiadomienie Nr 4111/5/2014 z dnia 29 września 2014 r., inicjujące ostatecznie wydanie orzeczenia w niniejszej sprawie złożyła do Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Pani (...) - Naczelnik Wydziału Regionalnej Izby Obrachunkowej w Bydgoszczy - działająca z upoważnienia Prezesa Regionalnej Izby Obrachunkowej w Bydgoszczy.

Zawiadomienie o naruszeniu dyscypliny finansów publicznych, zgodnie z art. 94 ust. 1 pkt 4 uondfp, powinno zawierać m.in. informację, czy przedstawione naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest przedmiotem postępowania karnego, postępowania w sprawie o wykroczenie, postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe albo wykroczenie skarbowe. Zgodnie z art. 94 ust. 5 uondfp, jeżeli zawiadomienie nie zawiera któregokolwiek z elementów wymienionych w ust. 1 pkt 3 i 4, m.in. informacji o innych postępowaniach karnych, rzecznik dyscypliny uzupełnia braki we własnym zakresie albo wskazuje je zawiadamiającemu, wzywając go jednocześnie do ponownego złożenia uzupełnionego zawiadomienia w terminie nie dłuższym niż 14 dni od daty doręczenia wezwania.

W rozpoznawanej sprawie zawiadomienie Nr 4111/5/2014 z dnia 29 września 2014 r. zawiera informacje, że przedstawione naruszenie dyscypliny finansów publicznych nie jest przedmiotem postępowania karnego, postępowania w sprawie o wykroczenie, postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe albo wykroczenie skarbowe.

Podczas rozprawy przed Komisją I instancji, zgodnie z protokołem nr 2/1/2015 z dnia 24 lutego 2015 r., nie była przedstawiona sprawa prowadzonego postępowania przez prokuratora, a okoliczność ta nie została również podniesiona przez Obwinionego.

Nie ulega jednak wątpliwości, iż w postępowaniu o naruszenie dyscypliny finansów publicznych zaszła okoliczność, o jakiej stanowi art. 25 uondfp, nakazując postępowanie o

naruszenie dyscypliny finansów publicznych zawiesić do czasu zakończenia postępowania karnego, postępowania w sprawie o wykroczenie albo postępowanie w sprawie o przestępstwo skarbowe albo wykroczenie skarbowe, pod warunkiem, iż z jakichkolwiek źródeł Komisja I instancji uzyskałaby informację lub chociażby miała możliwość uzyskania informacji o prowadzonym postępowaniu przez prokuratora.

Na podstawie złożonego do akt sprawy, przy odwołaniu, przez wnoszącego odwołanie, postanowienia o umorzeniu śledztwa nr (...), ustalono, iż w postępowaniu prowadzonym przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w (...), Pan (...) występował w charakterze świadka (vide: str 5 postanowienia), a ponieważ sprawa dotyczyła działań podejmowanych przez niego, to nie ulega wątpliwości, iż wiedział o prowadzonym śledztwie i o przedmiocie postępowania. Jednakże nieujawnienie tego faktu w postępowaniu o naruszenie dyscypliny finansów publicznych nie można traktować jako zarzutu wobec Obwinionego. Uoondfp daje obwinionemu, w ramach prawa do obrony, prawo do przedstawiania dowodów na swoją obronę oraz składania wniosków dowodowych (art. 74 ust. 2 uoondfp) a także daje prawo odmowy składania wyjaśnień lub udzielania odpowiedzi na poszczególne pytania (art. 76 ust. 2 uoondfp). Tym samym, z żadnego przepisu prawa nie wynika, iż obwiniony posiadający wiedzę na temat prowadzonego postępowania w sprawie karnej zobowiązany jest ujawnić ten fakt. To na zawiadamiającym ciąży obowiązek poinformowania rzecznika o prowadzonym postępowaniu (vide art. 94 ust. 1 pkt 4 uoondfp). Natomiast obowiązek zawieszenia postępowania w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych, o którym stanowi art. 25 ust. 2 uoondfp, może być zrealizowany przez organy właściwe w tych sprawach wówczas, gdy uzyskały informacje o innym postępowaniach.

GKO rozważyła wnioski Obwinionego przedstawione w odwołaniu, z których wynika żądanie uniewinnienia od postawionych zarzutów i uznała, iż nie ma podstaw do zmiany na ich podstawie zaskarżonego orzeczenia. Prowadzenie postępowania w czasie, w którym powinno być zawieszony nie byłoby wystarczającym powodem ingerowania w treść merytoryczną orzeczenia, gdyby - w ocenie GKO - było ono zgodne z prawem i słuszne. Na tych podstawach, na które powołuję się wnoszący odwołanie, uchylić orzeczenia wydanego w I instancji nie można, w sytuacji w której prawomocnie umorzono postępowanie karne. Gdyby w wyniku śledztwa doszło od prawomocnego skazania Obwinionego za przestępstwo to postępowanie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych należałoby umorzyć na podstawie art. 25 ust. 3 uoondfp. Skoro jednak nie wydano prawomocnego wyroku skazującego, natomiast prawomocnie umorzono postępowanie karne, to postępowanie o

naruszenie dyscypliny finansów publicznych nie może być umorzone i może zakończyć się wydaniem orzeczenia przypisującego odpowiedzialność. Nakazywanie Komisji I instancji przeprowadzenia ponownie postępowania po umorzeniu postępowania karnego tylko z tego powodu, że nie zawieszono postępowania (w sytuacji gdy Komisja dysponowała informacjami, że nie toczy się inne postępowanie), klóciłoby się z ekonomią postępowania, jeżeli orzeczenie nie budziłoby innych wątpliwości.

Jednakże GKO postanowiła uchylić orzeczenie Komisji I instancji z innych przyczyn niż wskazał wnoszący odwołanie.

Zgodnie z art. 135 uondfp orzeczenie wydane w postępowaniu o naruszenie dyscypliny finansów publicznych powinno zawierać obligatoryjne elementy, dzięki którym możliwe byłoby uznanie orzeczenia za formalnie zgodne z prawem.

W myśl wskazanego przepisu rozstrzygnięcie komisji orzekającej, w przypadku przypisania osobie obwinianej odpowiedzialności, powinno zawierać określenie naruszenia dyscypliny finansów publicznych przypisanego osobie obwinionej wraz z podaniem sposobu i czasu popełnienia, wskazaniem naruszonego przepisu prawa oraz przepisu ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określającego znamiona czynu karalnego.

Tymczasem Komisja I instancji, w sentencji orzeczenia uznała Pana (...) winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych polegającego na udzieleniu w dniach 12 grudnia 2011 r. oraz 19 stycznia 2012 r. zamówień publicznych na prowadzenie obsługi prawnej wykonawcom, którzy nie zostali wybrani w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych. Tak sformułowana sentencja orzeczenia nie odpowiada wymogom prawa albowiem nie zawiera przede wszystkim wskazania naruszonych przepisów prawa materialnego (przepisów ustawy - Prawo zamówień publicznych). Komisja w słowach wstępnych części rozstrzygającej orzeczenia wskazała natomiast przepis określający przypisane naruszenie dyscypliny finansów publicznych (art. 17 ust. 1b pkt 1 uondfp)

Należy wskazać, że nie zastępuje obowiązku Komisji I instancji określenia naruszonych przepisów prawa fakt, iż takiej kwalifikacji dokonał Rzecznik I instancji we wniosku o ukaranie, opisując czyn lub czyny zarzucane, ponieważ to organ orzekający dokonuje oceny wniosku o ukaranie w zakresie zarzucanego czynu, przypisuje odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych i to orzeczenie stanowi rezultat postępowania o naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Ponadto GKO zwraca uwagę na fakt, iż organy orzekające zobowiązane są do uzasadnienia wymiaru kary poprzez wskazanie okoliczności, które organ uwzględnił wymierzając karę danego rodzaju. Z tych powodów przy ponownym prowadzeniu sprawy przez Komisję I instancji należy uzupełnić uzasadnienie dla orzeczonej kary. Co prawda w wydanym i zaskarżonym orzeczeniu Komisji I instancji, w ostatniej jego części, znajduje się uzasadnienie stanowiska Komisji I instancji korelujące z zagadnieniem winy ale stanowi ono argumentację dla odmowy umorzenia postępowania lub odstąpienia od wymierzenia kary. Nie odniesiono się natomiast wprost do tego, dlaczego wymierzono karę upomnienia.

Ponadto GKO zwraca uwagę na konieczność, przy ponownym rozpoznaniu sprawy, dokonania oceny prawidłowości dokonywania zmian w umowach z dnia 12 grudnia 2011 r i 19 stycznia 2012 r. Zgodnie z art. 17 ust. 6 uoondfp naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest zmiana umowy w sprawie zamówienia publicznego z naruszeniem przepisów o zamówieniach publicznych.

Umowa z dnia 12 grudnia 2011 r. przewidywała w § 3.1 wynagrodzenie wykonawcy w kwocie 3.000 złotych brutto miesięcznie a termin świadczenia obsługi prawnej ustalono w § 9.1 na 12 miesięcy, tj. od 1 stycznia do 31 grudnia 2012 r. Jeżeli więc Komisja I instancji przyjęła, iż czas popełnienia czynu przypada na dzień zawarcia umowy to wartość szacunkowa zamówienia wynikająca z treści umowy wynosi 36.000 brutto.

Umowa z dnia 19 stycznia 2012 r. przewidywała w § 3.1 wynagrodzenie wykonawcy w wysokości 3.600 miesięcznie a czas realizacji świadczenia ustalony w § 9.1 ustalony został od 1 stycznia do 31 października 2012 r. czyli czas określony na 10 miesięcy, co pozwala przyjmując, że wartość udzielonego zamówienia publicznego w dniu zawarcia umowy wynosiła 36.000 złotych (netto) - z uwagi na zastrzeżenie z § 3 ust. 3 o doliczeniu do wynagrodzenia podatku VAT według obowiązującej stawki.

Na dzień zawarcia obu umów wartość zamówienia łącznie wyniosła 72.000 złotych, natomiast w ustaleniach śledztwa przyjęto wartość 88.200 złotych jako równowartość 21.942,48 EURO, co nie zmienia faktu iż obie wartości w dacie orzekania, tj. 24 lutego 2015 r. nie przekraczały równowartości 30.000 EURO.

W dniu wydania orzeczenia, tj. 24 lutego 2015 r., zgodnie z art. 4 pkt 8 ustawy - Prawo zamówień publicznych ustawy nie stosuje się do zamówień i konkursów których wartość szacunkowa (wynagrodzenie netto) nie przekracza 30.000 EURO, czyli równowartości w złotych 126 747 złotych netto.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 uodnfp, jeżeli w dacie orzekania w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia tego naruszenia, stosuje się ustawę nową, z tym że należy stosować ustawę obowiązującą w czasie popełnienia naruszenia, jeżeli jest ona względniejsza dla sprawy.

Komisja I instancji przypisała Obwinionemu odpowiedzialność za czyny popełnione w określonych datach, tj. 12 grudnia 2011 r. i 19 stycznia 2012 r. a więc wartości zamówienia z tych dat można było przyjąć za podstawę do przypisania winy, a z uwagi na zmianę przepisów prawa materialnego i podwyższenie progu bagatelności zamówień publicznych z 14.000 EURO do 30.000 EURO w dniu 16 kwietnia 2014 r. nie można pozostawić bez komentarza w orzeczeniu tej istotnej i decydującej o treści orzeczenia okoliczności faktycznej i prawnej.

Komisja I instancji przyjmując, w swojej argumentacji, iż wartość szacunkowa zamówień wyniosła ostatecznie 477.000 złotych uwzględniła w tej wartości nie tylko wartość początkową wynagrodzenia wykonawców ale też późniejsze aneksy do zawartych umów ustalające wyższe wynagrodzenie wykonawców oraz wydłużające czas wykonywania zamówienia publicznego. Przy czym, ani w zarzutach wniosku o ukaranie, ani w sentencji orzeczenia, nie podważono zgodności z prawem dokonanych zmian w umowach.

Zdaniem GKO, aby można było przyjąć, iż wartość świadczenia obsługi prawnej ostatecznie wyniosła 477.000 złotych koniecznym byłoby objęcie przez Rzecznika I instancji wnioskiem o ukaranie także wszystkich aneksów i wykazanie, że dla oceny, czy był obowiązek stosowania prawa zamówień publicznych należy uwzględnić wartość obu umów i zawartych do nich aneksów. Ewentualnie można byłoby także rozważać, kwalifikację z art. 17 ust. 6 uodnfp. Pamiętać jednak należy o tym, że komisja nie może przekroczyć zakresu przedmiotowego i podmiotowego wniosku o ukaranie.

Należy nadmienić, że zgodnie z art. 144 ust. 1 ustawy - Prawo zamówień publicznych zakazuje się zmian zawartych umów o zamówienie publiczne chyba, że zmiana ma charakter nieistotny a w przypadku istotnej zmiany zamawiający zobligowany jest przewidzieć możliwość jej wprowadzenia w ogłoszeniu o zamówieniu lub w specyfikacji istotnych warunków zamówienia a także konieczne jest dokonanie opisu warunków wprowadzania zmian w umowie.

W poglądach wyrażanych w literaturze oraz zgodnie ze stanowiskami organów orzekających termin wykonania zamówienia ma bez wątpienia charakter istotny a jego przedłużenie powinno być wcześniej ujawnione w klauzulach zmian umowy. Zgodnie z

orzeczeniem RKO z dnia 14 listopada 2011 r. sprawa RIO-IV-R-90/10-K-61/10 „zmiana umowy w zakresie terminu realizacji przedmiotu zamówienia należy do kategorii istotnych zmian warunków umowy, bowiem na etapie prowadzonego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego ustalenie terminu wykonania przedmiotu umowy ma istotny wpływ na krąg wykonawców ubiegających się o zamówienie, może stanowić o konkurencji, a to w konsekwencji ma wpływ na wynik prowadzonego postępowania w sprawie udzielenia zamówienia...”. Podobne stanowisko zajęła Regionalna Komisja Orzekająca w orzeczeniu z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie 4010/30/13.

Na tych podstawach GKO przyjęła, iż należy ocenić wszystkie okoliczności zaciągnięcia zobowiązań (umowy podstawowe wraz z aneksami) aby można było przyjąć iż wartość udzielonych zamówień publicznych wyniosła łącznie kwotę 477.000 złotych, albowiem tylko wówczas można Obwinionemu postawić zarzut udzielenia zamówienia publicznego na kwotę ponad 30.000 EURO wynikającą z art. 4 pkt 8 ustawy - Prawo zamówień publicznych.

GKO zwraca także uwagę na konieczność głębszego i przekonywującego uzasadnienia powodów przyjęcia, że umowy o zamówienie publiczne podpisane z osobami fizycznymi należy traktować jako jedno zamówienie. W postępowaniu dowodowym w I instancji, nie przeprowadzony ustalenia z jakich powodów w krótkim okresie, na przełomie 2011/2012 r zawarto dwie umowy o identycznym zakresie zlecenia (vide § 2.1 umów). Umowy o obsługę prawną wymieniają ogólnikowo prowadzenie szeroko pojętej obsługi prawnej bez wyróżnienia np. zakresu spraw powierzonych radcom prawnym wynikających z ich specjalizacji, czy doświadczenia.

W ocenie GKO usługa niepriorytetowa, jaką jest obsługa prawna, może być oszacowana na podstawie wynagrodzenia wykonawców odrębnie gdyby umowy zlecenia różnicowały zakres zlecenie chociażby rodzajem prowadzonych spraw a radcowie prawni prowadziliby sprawy z różnych dziedzin prawa. Zgodnie z interpretacjami Urzędu Zamówień Publicznych zamówienie mogłoby stanowić odrębne zlecenie z uwagi na niemożliwość jego wykonania przez jednego wykonawcę (z uwagi na specjalizacje zawodową). Natomiast bez wykazania, różnic w zakresie świadczenia umowy o obsługę prawną zleczone usługi powinny być uznane za tożsame przedmiotowo z uwagi na art. 30 ust. 7 ustawy - Prawo zamówień publicznych nakazujących przy opisie przedmiotu zamówienia stosować nazwy i kody CPV.

Reasumując, na podstawie zebranego materiału dowodowego należy uznać, iż orzeczenie wydane w postępowaniu w I instancji powinno zostać uchylone a sprawa wymaga

Sygn. akt BDF1.4800.60.2015

przeprowadzenia ponownego postępowania. W tych okolicznościach sprawy należało orzec, jak w sentencji.

Przewodnicząca
Składu Orzekającego GKO